U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Českých Budějovicích** a **předseda Krajského soudu v Českých Budějovicích**, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, České Budějovice, v řízení ve věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Na 84/2013, o námitce podjatosti všech soudců specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Českých Budějovicích,

takto:

I. Soudci specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Českých Budějovicích **jsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Na 84/2013.

II. Věc vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Na 84/2013 **se přikazuje** Krajskému soudu v Plzni.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 6. 9. 2013 napadá žalobce postup Krajského soudu v Českých Budějovicích a předsedy tohoto soudu. Jednání žalovaných, kteří mu brání v nahlížení do spisů, považuje žalobce za nezákonný zásah. Současně žalobce namítal *„objektivní strannost“* všech soudců správního senátu Krajského soudu v Českých Budějovicích s tím, že odpůrcem je orgán státní správy uvedeného soudu a z toho důvodu požadoval žalobce přikázání věci jinému krajskému soudu. Nad tento rámec uvedl žalobce, že judikatura Nejvyššího správního soudu hodnotí podjatost v podobných případech rozporuplně.

Krajský soud předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti podle ust. § 8 odst. 5 s. ř. s. s vyjádřením soudkyň oddělení správního soudnictví JUDr. Věry Balejové, JUDr. Marie Krybusové a Mgr. Heleny Nutilové, které shodně prohlásily, že se necítí být podjatými a že k žalobci nemají žádný osobní či jiný vztah, který by vznesenou námitku opodstatňoval.

Podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Podle ust. § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

V dané věci je třeba v prvé řadě posoudit, zda jsou dány pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o podání, kterým je zpochybňován postup předsedy soudu, u něhož sami působí. Při posouzení této otázky Nejvyšší správní soud vycházel z rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70 (www.nssoud.cz), v němž již byl vysloven názor, že u soudců, kteří rozhodovali o rozhodnutí místopředsedy soudu, u něhož sami působí, lze mít pochybnosti o jejich nepodjatosti. Tento závěr lze přitom aplikovat i v dané věci.

Rovněž lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47, v němž byl vyjádřen názor, že *„je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „nemo iudex in causa sua“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83). Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. nález ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. II ÚS 218/97, (www.judikatura.cz) nebo ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. IV ÚS 466/97, Sb. n. u.US Svazek č. 10 Nález č. 38 str. 251] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, ale současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06 [č. 397/2006 Sb.]. V něm Ústavní soud vyslovil, že „výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů.“*

V dané věci lze mít důvodnou pochybnost o nepodjatosti soudců správního úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích, neboť žalobce brojí proti postupu předsedy soudu a dle svého tvrzení též tohoto soudu jak celku. Nejvyšší správní soud respektuje prohlášení soudkyň úseku správního soudnictví, ale za dané situace je třeba akcentovat objektivní náhled vyslovený v citovaných rozhodnutích, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na prokázané podjatosti, ale také tehdy, lze-li mít o jeho nepodjatosti pochybnost. Proto jsou podle názoru Nejvyššího

správního soudu splněny podmínky pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Českých Budějovicích z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u tohoto krajského soudu pod shora uvedenou spisovou značkou.

Shodně zdejší soud rozhodl i v jiných věcech téhož stěžovatele a žalovaného (viz např. usnesení ze dne 29. 8. 2013, č. j. Nao 43/2013 - 7). Stěžovatel sice poukazuje na to, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. Nao 62/2012 bylo rozhodnuto opačně, k tomu však je nutno uvést, že se tomu tak stalo proto, že podání namítající podjatost zůstalo dle soudu neodůvodněno a nerozvedeno. V ostatních věcech vedených zdejším soudem bylo rozhodnuto tak, jak se tomu stalo i v nyní projednávané věci.

Protože Nejvyšší správní soud shledal důvody pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů správního úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích z důvodu podjatosti, není u tohoto soudu možné sestavit specializovaný senát, který by ve věci rozhodl.

Nejvyšší správní soud proto postupoval podle ust. § 9 odst. 1 s. ř. s., podle kterého Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

Vzhledem k tomu, že jsou splněny podmínky pro postup podle citovaného ustanovení, Nejvyšší správní soud rozhodl o přikázání věci Krajskému soudu v Plzni, který je soudem místně nejbližším.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu